

KOLLEK

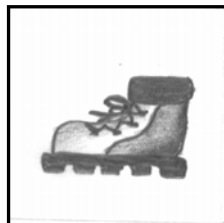
číslo 17 únor

Vážení čtenáři,

asi se ani nebudu zmiňovat o tom, kolik času uplynulo od tábora a s ním spojené poslední vydání Kolíčku. Je to asi převážně chyba vedoucích a mě, hlavního redaktora, že jsme si nedokázali řádně zorganizovat psaní reportáží účastníky akcí. Jako omluvu bych použil přívalový příbytek povinností v našem středisku, zaviněný asi hlavně odchodem Placky a tím odvozenými změnami. Jak jste si asi všimli, některá vlčata už nám začala dospívat a vznikla mladá skautská družina, která podle mého zatím bezvadně funguje. Co na vás čeká čísla? Odpověď už by vlastně měl každý z vás znát, protože fotografie ze všech akcí jsou pravidelně doplňovány na náš web <http://www.hiawatha.cz/> Ale pro přehled:

Obsah tohoto čísla: Svatoplukovy Pruty	2–4
První Podzimní	4
Racziro	5–7
Válka o Cintru	7–8
Katakomby	8–9
Maják Beznaděje	9–10
Návštěva ZOO	10
Postavme školu v Africe	11
Moštování	12–13
Podzimky	13–16
Roverský víkend	16–19
Rádcák	19–21
Setkání SP	21–22
Mikulášský seminář	22
Besídka a Betlémské světlo	22–24
Silvestr	25–28
Co se jinde nevešlo	28–30
Cohen	30
Píseň	31
Ukázka z knížky	32

Příjemné čtení Vám přeje celá redakce...

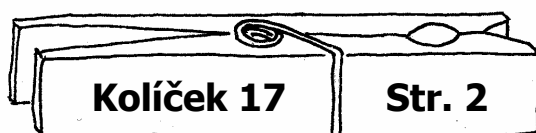

Řehťacka, Kulan

Svatoplukovy Pruty

19.–28. 8. 2005

Tato skautská akce se konala v termínu od 19.–28. 8. v Mentaurově u Litoměřic. Přihlášky se odevzdávaly ve velkém předstihu. Ale já jsem se dozvěděla, že tam jedu asi tak tři dny před odjezdem. Jelikož byli přihlášení někteří lidé, kteří tam nakonec nejeli a bylo málo účastníků a já neměla program na zbytek léta, tak mě nakonec přemluvili.

S Ondrou jsme se sešli u Kulana doma, abychom byli odvezeni Kulanovou maminou až do Litoměřic na místo srazu. Vřelé díky!!! Zde jsme se seznámili s knížetem Svatoplukem a byli rozděleni do tří skupin (prutů) – **TVOŘIVOST** (Řehtačka), **PŘÍRODA** (Ondra) a **OUTDOOR** (Kulan). Poté jsme zamířili na základnu. A jelikož jsem byla pověřena seznámit vás s prutem Tvořivost, tak to ráda udělám.

Tvořivost v nás měla vzbudit kreativní myšlení a myslím si, že ten program byl vymyšlen tak, že to splňoval. Většinu času jsme strávili tím, že jsme něco vymýšleli a pak jsme se bavili o tom proč a jak...nějaké shrnutí našeho konání. Čas od času jsme debaty proložili nějakou zajímavou hrou, se kterou se určitě seznámíte i vy, pokud pojedete. Dozvěděli jsme se zajímavé věci jako, že **rovering je tramvaj** apod. Někdy jsme měli společné akce i s jinými pruty například odpolední hry a nějaké debaty. Večery byly věnovány setkání lidí z jednoho kmene a povídání si o tom jak to u nás chodí, kde jsou chyby a jak se jich zbavit, jak začít...

Jak už jsme napověděla, tak celý tento kurz byl zaměřen na to, aby poučil R+R o kmeni a poradil jim jak co mají dělat. Seznámil je blíže se skautingem a roveringem. A dal jim spoustu zážitků, které jsme si všichni odtamtud odnesli.

V neděli 28. 8. jsme se sbalili a plni emocí jsme se loučili a odcházeli na vlak. Ani jsem si pořádně v tu chvíli neuvědomila, že už je konec. Zůstala bych i déle, protože to tam bylo naprosto úžasné a jsem ráda, že jsem se nechala přemluvit, abych jela...

Pak jsme se rozloučili na nádraží a každý šel za svým štěstím!!!

Řehtačka

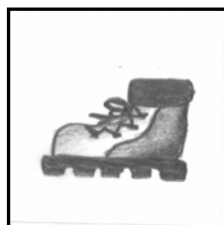
Svatoplukovy pruty je název kurzu, určený pro roverské kmeny, na jehož letošní ročník jsme se vydali s Ondrou a Řehtačkou. Kurz se konal v srpnu, začátek byl ještě dřív než skončil náš tábor. Do Litoměřic jsme se sjeli s jinými různými kmeny z celé republiky. Kromě roverů z Prahy přijeli také z Pardubic, Tábora, Olomouce, Kladna, Habartova a dokonce až ze Vsetína. Na účastníky čekal skvělý tým instruktorů, kteří nás zaměstnávali rozličnými úkoly po celý kurz. Z každého kmene se účastníci rozdělili na tři pruty, Outdoor (tam jsem byl já) na Tvořivost (Řehtačka) a Přírodu (Ondra). Většina programu probíhala odděleně po prutech, odpoledne jsme se ale scházeli po našich kmenech a s jedním z instruktorů jsme řešili naše kmeny, různé problémy a plány do budoucna.

V prutu Outdoor jsme trávili většinu programu venku. S sebou jsme si na kurz vezli svoje kola a tak jsme podnikli několik cyklovýletů po blízkém i odlehlejšími okolí, projeli si jízdu zručnosti, pověděli si něco o jízdě na kole a o pravidlech pro případné cyklovýpravy. Svoje kola jsme také pečlivě vyčistili a naolejovali (to bylo úplně úžasné). Náš prut byl tedy mimo jiné zaměřen na různé hříčky a aktivity nejen venku, často jsme si povídali o teorii připravování her obecně, na co je dobré dát pozor, co je pro přípravu her důležité a co méně. Také jsme si vyzkoušeli různé druhy lanových lávek a překážek a učili jsme se způsoby jejich navázání. Prakticky jsme si vyzkoušeli první pomoc při modelové hromadné autohavárii a následně jsme rozebrali náš postup a zjišťovali, v čem byly chyby a co bylo naopak dobře provedeno. Byli jsme také seznámeni se stručnou historií lakrossu, pravidly a zahráli jsme si jak lakross, tak euro-lakross, který se hraje s trochu jinými pálkami. V průběhu jednoho výletu na kolech jsme si zaběhli orienták a pak jsme již rychle jeli nazpět na základnu, kam ten večer zavítal Šimon Pánek z Člověka v tísní a řekl nám nejen o projektu Postavme školu

v Africe. Během jiného výletu jsme přespali nad nádhernou noční vyhlídkou na Labe a druhý den jsme dopoledne lezli po skalách. Dělali jsme toho ještě mnoho dalšího, hráli jsme různé další hry, stříleli jsme z luků, debatovali jsme a ještě mnoho mnoho více, na což si už ani nevzpomenu. Za zmínku ještě stojí speciální outdoorové snídaně, které byly pokaždé zpestřeny jinou hříčkou, znesnadňující nám jednoduché posnídání. K jídlům jsme také dostávali zvláštní zvýšený outdoorový příděl soli, neboť naše aktivity byly mnohdy nelítostné a vyčerpávající.

Mimo naše prutové činnosti jsme se účastnili řady aktivit po kmenech, nebo po různých skupinkách na různé přednášky, debaty a prezentace, takže program byl opravdu nabitý a rozmanitý. Nejdůležitější na tom všem však byli skvělí účastníci i instruktoři a tak panovala během celého kurzu skvělá nálada, že se nám nakonec vůbec nechtělo domů.

Kulan

Klára

První podzimní **10. 9. 2005**

V sobotu ráno jsme se potkali na Andělu a pak jsme jeli autobusem k Prokopáku, kde jsme hráli hru s rozplétáním kruhů, protože jsme čekali na Čížka. Ten nás ale stejně došel až o kus dál když jsme hráli na rozesmívání. Potom jsme došli k jezírku a hráli jsme soutěž kdo dohodí nejdál kamenem-vyhráli Standa s Tomášem. Šli jsme se podívat na jezírko seshora a pak už jsme šli. Zastavili jsme se u takového malého hřiště a tam jsme hráli na ještěrovitou babu. Někdo mezitím objevil tunel. Starší nám řekli ať se tam jdeme podívat a tak jsme šli. Potkali jsme tam paní Turnus, která byla faunka, a ta nám řekla, že jsme v Narnii, a že jestli jsme synové Adamovi a dcery Eviny tak že nás pozve na svačinu k sobě domů. Po jídle nám řekla, že Narnii hrozí velké nebezpečí, a že máme přivést svoje kamarády. Bohužel se ale ukázalo, že když projdeme tunelem zpátky, že už se jím do Narnie nedostaneme. Prošli jsme tedy tunelem zpátky a dostali jsme se zpátky do našeho světa. Vyprávěli jsme starším že jsme byli v Narnii, ale oni nám nevěřili, a řekli že teda tím tunelem zkusíme projít znova. Prošli jsme tedy zpátky a ukázalo se že měla faunka pravdu, protože jsme se zpátky do Narnie nedostali. Šli jsme zase o kousek dál, a tam jsme hráli scénky o Narnii. Většinou byly o tom jak jsme byli u faunky, kromě jedné, která byla o tom co se může stát když nepřejdeme do Narnie včas. Občas jsme zastavili abychom si zahráli nějakou hru. Jednou jsme měli postavit Landart (něco z různých přírodnin, která zapadá do krajiny) a všechny se moc povedly. O kousek dál jsme měli obědovou pauzu, a všem začala docházet voda. Na další zastávce jsme hráli buldoky a všichni se přitom málem povraždili. Pak jsme šli dál, když tu najednou se ukázalo, že jsme se rozdělili na dvě skupiny, které šli každá někam jinam. Domluvili jsme se tedy po telefonu kde se sejdem a dokonce jsme se tam i potkali. Došli jsme až do Radlic na metro a tam jsme hráli na vraha.

Racziro

15.–18. 9. 2005

Čtvrtek

Začátkem září jsem se dozvěděl, že se bude konat akce pro rovery kdesi v jižních Čechách a že to bude zajímavé a poté co mě začali někteří lidi přemlouvat, ať jedu taky, tak jsem začal přemlouvat i já další lidi od nás. Přemlouvání bylo nelehké, ale byl jsem důsledný a trpělivý a tak se nakonec stalo, že jsme jeli kromě jiných já, Kaski, Tonda a Řehťačka.

Akce začínala již v pátek, tak jsme se omluvili z páteční školy a s Kaskim a Řehťačkou jsme ve čtvrtek odpoledne vyrazili autobusem směrem na jih. V Písku jsme bohužel o asi pět minut nestihnuli autobus a po chvíli váhání jsme se rozhodli pro jiný potupný způsob dopravy. Těsně než jsme dorazili na místo konání, se nám podařilo si cestu ve tmě trochu prodloužit zkratkou přes lesíky, což někteří těžce snášeli. Každopádně jsme se ale nakonec dostali tam kam jsme měli, což byla tábořiště s několika

Tonda by zůstal u vzduchovek celý den...

stany účastníků, kuchyňkou a s pár většími stany, v jednom z nich byla čajovna. Seznámili jsme se s organizátorem a účastníky, zjistil jsem, že skoro úplně všichni jsou z Tábora a okolí a že jsme tam jediná Pražáci, ale že to nevadí. Překvapilo mě, kolik lidí jsem tam znal z dřívějšíka (hlavně z Prutů). Každopádně se toho ve čtvrtek večer moc nestihnulo, zašli jsme do čajovny, ale brzy jsme se odebrali do stanu a usnuli.

Pátek

Ráno byl budíček nemilosrdně již někdy po osmé a začal pekelnou seznamovací hrou, kdy se všichni převalovali přes všechny a představovali se navzájem. Potom byla snídaně a pak dopolední blok programů. Program byl příjemný, protože se každý mohl dobrovolně napsat na jakoukoliv volnou aktivitu,

kteřá zrovna byla nabídnuta. A nebylo jich málo, mohli jsme jít na vysoké lanové lávky, na bojová umění, na teambuildingové hry, netradiční golf, střelení a mnoho dal-

šího, na co si už nevzpomenu. Vzpomínám si, že jsem se vydal na vysoké lanové lávky, což byla série různých druhů mostků a lávek uvázaných z lan a aby to nebylo málo, tak byly asi tak 7 metrů vysoko, což tomu dodalo nový rozměr. Na konci byla pěkná lanovka dolů, což byla správná odměna pro ty, co to celé zvládli. Potom jsem šel na bojová umění, kde jsem se dozvěděl něco o trochu agresivnější formě sebeobrany – kickboxu. Také jsme dostali pěkná modrá trička s logem raCZira. Bohužel pak začalo pršet a bylo celkem nepěkně i po zbytek dne, takže jsme si alespoň trochu zastříleli ze vzduchovek. Po večeri byl ještě zábavný večer se zpěvem a kytarou, ale vypadalo to, že jihočeští skauti znají písničky, které my neznáme a obráceně. Alespoň že byl zpěv doplňován různými pohybovými hříčkami, hlavně proto, abychom nezmrzli. Večer pak přijel Tonda, tak jsme mu s Kaskim ukázali vzduchovky, z čehož měl nesmírnou radost. Nakonec jsme se všichni nacpali do stanu a spali a spali..

Kulan

Sobota

Do růžova vyspaní a s plnými „nacky“ jsme se pustili do dalších aktivit, workshopu, her, diskuzí atd. Já jsem hned po ránu skočil do korun stromu, kde jsem překonával různé provazové překážky. Ze země to vypadalo jako hračka, ale až nahoře člověk vidí, že to žádná přča nebude. Kaski běhal někde pode mnou a neustále mě fotil, občas odběhl na teambuilding ke Kulanovi, Řehťáčce a Maří, kteří si zde lámaly hlavy nad těžkými úkoly, které jim zadali organizátoři.

Ještě před obědem jsme si Já, Kaski, Kulan a Maří šli zastřílet ze vzduchovek. Byly tu vzduchovky obyčejné (lámací), ale i neobyčejné, natahovací. Tyto natahovací vzduchovky mě už od prvního okamžiku okouzily a nebýt té smůly, že došly broky, určitě by jsme zde vydrželi celý den. O kousek dál bylo stanoviště s luky. Nikdo z nás se nedokázal trefit kromě Máří. Luky byli dobré, ale šípy byly křivé, ale to Máří nezabránilo zasáhnout cíl.

Ale po tolika disciplínách, komu by jen nevyhládlo. K obědu nám organizátoři připravili výborný gulášek, nevím co bylo pro vegany a vegetariány, ale určitě si taky pošmákli :).

Odbyla 2 hodina a na scénu se dostavili dlouho očekávané paintballové pistole a i samotný paintball. My už jsem dávno dopředu věděli o co se jedná a co se od nás očekává, tak už jsme byli v plné výzbroji připraveni jít do akce. Na začátku bylo ještě řečeno pár pravidel a manipulaci se zbrani a mohlo se vyrazit. Rozdělili jsme se do dvou skupin a zahájili boj.

No abych pravdu řekl, první kolo jsem si moc nezabojoval. Šli jsme s Kaskim zprava, že je obejdeme a dostaneme zezadu, ještě jsme udělali pár fotografií a vyrazili, jenže co čert nechtěl, už tam na nás byli přichystaní a vyletělo na mě jen pár kuliček a už jsem ji dostal do ruky, tím pro mě toto kolo končilo, Kaski měl štěstí větší a bojoval dále. Na mrchoviště, kde se shromažďovali mrtvolky jsme odcházel poněkud sklesle, ale dodal jsem si odvahy, síly a další kola jsem si náramně užil. Škoda, že bylo tak málo času a nás musela vystřídat jiná skupina.

Myslím si, že toto je opravdu úžasná hra a musí se líbit snad každému. A kdo ji ještě nehrál, tak ji můžu vřele doporučit.

Odpoledne jsme si každý užil po svém, někdo si povídal s kamarády, jiný zas navštívil různé debaty v čajovně, lelkoval, a hlavně se psychicky a fyzicky připravoval na velmi náročnou noční hru.

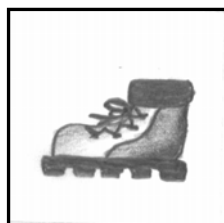
Ještě musím říci, že nás opustil Kaski a Řehťačka, kteří odjeli do Prahy se učit do školy atd..

Kolem osmé hodiny večerní se k našemu tábořišti přibližovala černá limuzína, ve které, jak jsem se dozvěděli, byla paní starostka která nás přijela pozdravit a podiskutovat o skautingu atd. Ale na cestě si na paní starostku počíhali únosci, kteří již zmíněnou osobu unesli. A našim úkolem bylo dostat unesenou zpět. Proto jsme se rozdělili do několika skupin a vydali jsme se různými směry najít nějaké informace, nebo důkazy o paní starostce. Naše skupina (Já, Kulan, Máří) jsme dlouho neotáleli a začali pátrat. Byla to dlouhá a strastiplná cesta, i když zpět jsme se svezli stopem. Naše skupina našla spoustu informací o unesené a pomohla policii při hledání. Vše nakonec dobře dopadlo, starostka neutrpěla vážná zranění a únosci byli dopadeni. Unaveni jsme padli do svých spacáků a spali a spali.

Neděle

Druhý den jsme si pomalu sbalili všechny své věci, rozloučili se s organizátory Raczira a vydali se na autobus, který nás odvezl až na Smíchovské nádraží, kde jsme se rozloučili z členy Plovoucího kmene a poté jsme se každý odebrali cestou k domovu.

Tóna

Řehťačka

Válka o Cintru

23.–25. 9. 2005

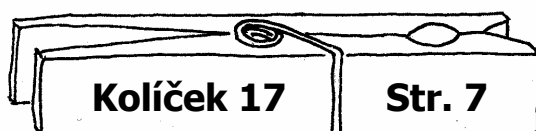
Pověřena jest jsem byla, abych Vám o Cintře pravila. Válkou se zmítala celá zem a náš bílý národ byl oslaben. Ciri nalezena námi byla a svoji sílu nám zaručila. Ale děje nepředbíhejme a pořádně poslouchejme...

Dne 23. 9. jsme se sešli na Smíchovském nádraží. Všichni vyzbrojeni meči, štíty a kroužkovými košilemi. Do vlaku jsme se nějak poskládali a jeli jsme... a když jsme i s celkem malým zabloudním dorazili na místo, byli jsme všichni rádi☺. Postavili jsme si stany, nechali si zkontrolovat meče a šli spát.

V sobotu vše začalo!

Ráno nás ze spacáků vyhnala siréna z megafonu. Fakt drsný budíček. Po nástupu jsme vyrazili na místo konání bitvy. Seznámili jsme se s územím a začali...

Dobývali jsme města, šermovali v duelech nebo řadách, plnili questy, uzdravovali se, odpočívali...zkrátka jsme si užívali skvělou atmosféru naprosto úžasné bitvy (možná to přeháním, ale byla to moje první bitva. A užila jsem si ji!!!!). Celé se to

dělo až do podvečera. Pak nás odvolali a my se mohli věnovat osobním záležitostem. Já jsem např. sušila boty, sice jsem neměla narozeniny, přesto jsem si vyzkoušela vodu v místním potoce. Všem vřele doporučuji! Děkuji tímto rytířům, kteří vozi

Bráníme Kaedwen...

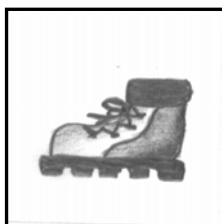
náhradní boty a jsou také ochotni je půjčit.

Po večeri jsme ještě řešili nějaké výpravy, ale většina šla spát.

V neděli nám odjeli někteří zpět do Prahy (nebo nemohli bojovat kvůli svému zranění) a Bílá byla ještě o trochu víc oslabena, ale na výsledku to nic nezměnilo. Dopoled-

ne probíhalo ve stejném stylu jako sobota, ale odpoledne nás čekala poslední Bitva o Cintru!!! Jelikož Bílá našla princeznu Ciri, tak měla na své straně nějaká CPčka a ještě navíc mohla bránit Cintru! Kterou nakonec ubránila! Bílé společenství vyhrálo... Není co dodat... jsme nejlepší! Vyhlášení výsledků to potvrdilo a nám nezbyvalo nic jiného než si jít sbalit a jít na vlak. Tím jsme dojeli do Prahy a všichni se rozešli se svými pocity a vzpomínkami domů.

Toť Válka o Cintru byla a doufám, že se Vám líbila. Příští rok znovu konati se bude, doufejme, že účastníků neubude a další pojedou též!!!

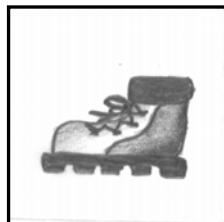
Katakomby 29. 9. 2005

Piko

Sešli jsme se v hojném počtu na Malostranském náměstí (a to v tak hojném, že sem víc jak polovinu lidí ani neznal...), abychom se šli podívat do katakomb Pražského hradu, kam se normálně nesmí, ale jelikož pan architekt byl skaut, tak jsme měli protekci. Poté, co všichni dorazili, jsme vyrazili na 3. nádvoří. Dorazili jsme ke vstupu a sestoupili dolů. První věci, které jsem si všiml, bylo, že celé podzemí bylo vyztuženo betonovou konstrukcí. Ale jak jsem se později dozvěděl, tak to bylo dobré rozhodnutí... Následovala asi dvouhodinová prohlídka, při které jsme prošli prakticky pod celým 3. nádvořím, viděli několik zřícenin domů a zříceninu kostela z 10.–13. století a dozvěděli se mnoho zajímavého nejen o historii Pražského hradu (jako například že

mají v katakombách kuny a že je nemůžou vypudit, takže kdybyste měl někdo nějaký recept, tak ho určitě přijmou). Po ukončení se ještě někteří zájemci vydali na malou obchůzku po Praze se skvělým průvodcem, mimochodem skautem. I během této cesty, v jejímž průběhu jsme viděli třeba dělostřelecké koule v omítce domu, hřbitov padlých středověkých vojáků ve zdi nebo strahovský klášter, jsem se dozvěděl něco nového. Ale pak už jsme definitivně skončili a rozešli se do svých domovů...

Maják Beznaděje

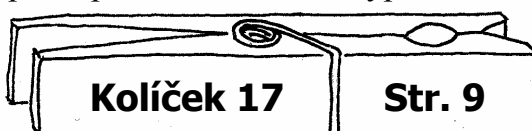
1. 10. 2005

Kulan

Někdy před letními prázdninami se k nám dostaly informace, že v sobotu 1. října se budou konat volby na starostu města. Proto jsme nelenili a snažili se, abychom to byli právě my – italská mafie, kdo získá nejvíce užitku z nových voleb. Nejprve jsme se sešli u Kulana doma (Kulan, Tonda, Piko, Řehtačka), kde jsme se patřičně vyzbrojili a vydali jsme se na Václavské náměstí, kde jsme se setkali s ostatními členy z mafie, ale také jsme okoukli síly policie a klanu Wariorů.

Museli jsme tedy přesvědčit členy městské rady, že by (pro ně) bylo nejlepší, aby ve volbách volili právě mafiánského bosse (Kulana) a ne nějakého jiného. Přesvědčování nebylo jednoduché, protože se nám do všeho motala policie a občas i klan Wariorů, protože policejní šéf i vládce klanu měli podobný nápad a nejraději by viděli jako starostů sami sebe.

Přesvědčovat jsme tedy museli jednotlivé radní. Jeden městský radní nám například řekl, že je mu jeho žena pravděpodobně nevěrná a že chce, abychom mu ji unesli. To nebylo snadné, protože se u ní neustále motal její milenec a nevypadal, že by nám jí chtěl dobrovolně přenechat. Proto jsme se tehdy domluvili na bleskové akci, ve které se nám sice podařilo nevěrnou manželku násilím unést, ale naše síly byly částečně rozprášeny a navíc si na nás pár únosců počkalo před naším úkrytem – knihovnou. Neshledá-

vali naši akci s úplným pochopením, když se skupina podivně oblečených občanů, pobíhajících staroměstskými uličkami, vrhla na utíkající slečnu a vlekla ji někam pryč..

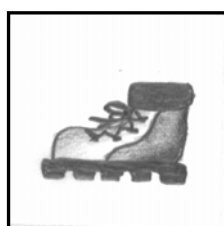
Nicméně my jsme se nenechali odradit a únos se nám povedl podruhé, i přes silnou eskortu policistů, doprovázejících ji na kurz šití. Dovedli jsme manželku za manželem a poté jsme ji schovali do jisté restaurace, kde bohužel zemřela na předávkování heroinem. Její milenec, který byl také v městské radě, z toho velkou radost neměl, neměli jsme mu již čím vyhrožovat a on nám svůj hlas při večerním hlasování kupodivu nedal.

Dále jsme ještě překupovali drogy, potáceli se opilí ulicemi, koupili fotku městského radního, na které se mění ve vlkodlaka, čímž bychom ho bývali mohli vydírat, snažili jsme se sehnat rituální předměty a samozřejmě jsme neustále vedli těžké a nelibé boje s policií a Warriory do pozdních večerních hodin. Mnoho nepřá-

tel jsme ten den pobili ale těžké byli ztráty také v našich řadách.

Závěrečné hlasování však nedopadlo úplně v náš prospěch, ale stačil by jeden hlas jinak a městu jsme mohli vládnout my... každopádně za rok možná budou volby zase...

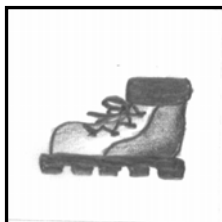
Návštěva pražské ZOO

8. 10. 2005

V sobotu ráno jsme se sešli před klubovnou. Do ZOO nás vyrazilo 12 a Řechtačka s Bety. Bety pro nás připravila zvířecí křížovky. Rozdělili jsme se na dvojice a začali jsme luštit. Poprvé v životě jsme viděli Kulana ve výběhu, slušelo mu to i bez kroje. A nehlásil se k nám ani Los či Sob, mizerové. Zato Zebra chyběla úplně. Ale i bez nich bylo spousta zábavy a legrace. Na rozloučenou se ZOO si někteří koupili suvenýry, jako třeba: hrnečky s potiskem, samolepky a dřevěné turistické placky. U metra nám Bety rozdala památeční známky.

Vojta

Postavme školu v Africe

11.–13. 10. 2005

Pokud vstoupíte na stránky sbírky Postavme školu v Africe, hned na úvodní straně vás uvítá text, který je zároveň jedním z důvodů, proč jsme se této sbírky již podruhé zúčastnili. Stejně jako minulý rok jsme za stanoviště zvolili pěší zónu u Anděla. Letošní výhodou nepopíratelně byl počet účastníků, protože se nám do sbírky podařilo

zapojit střediska celé Prahy 5 a vůbec i jiná pražská a česká střediska, která obsadila i jiná stanoviště po celé Praze, vlastně po celé republice.

A jak sbírka vypadala? Vybírali jsme vlastně třemi způsoby. Informovali jsme lidi o možnostech poslání rádčovské SMS, tzv. DMS, kterých přišlo 4 548 z celé republiky.

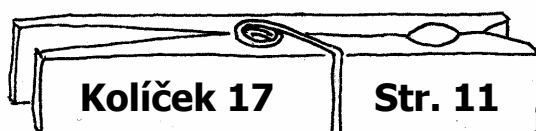

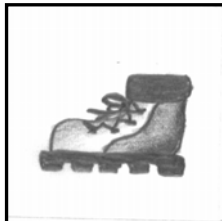
Ondra s Ondrou informují o sbírce...

Dále jsme prodávali trička s Etiopským motivem. A nakonec jsme osobně vybírali peníze do kasiček. Celkově se v ČR vybralo 1 570 000 Kč, za které se v Etiopii mají postavit 2 školy.

A nakonec ještě zmínka o loňské sbírce. Kolik se během ní vybralo apod. jste se dozvěděli už po minulé sbírce, důležitá je asi informace, že už se za tyto peníze postavila jedna škola, která už půl roku normálně funguje a která je přeplněna žáky.

Jak je vidno, letošní sbírka byla ještě o něco úspěšnější než ta loňská a doufám, že ta příští rok bude ještě lepší...

Moštování

14.–16. 10. 2005

Pátek

Sraz byl v pátek na Hlaváku v 16.45. Sešli jsme se tam: Kája, Zub, Bilbo, Frog, Kulan, Bajt, Tóna, LLSM, Piko, Kaski, Zebra, Tomáš, Klára, Zuzka, Mája, Hermína, Vojta, Adam, malej Tonda, Peťa, Kačabajka, já. Pak jsme šli na vlak a potom nás malý pustila paní průvodčí do zamčeného kupé. Za chvíli za námi přišel Los a ptal se, kdo z nás má burty a na chvíli jsme si zahráli hru. Potom jsme přestoupili v Zábřehu a v Šumperku.

Když jsme vyšli z vlaku, šli jsme k seníku, ale Mazánkovi nám nabídli, že můžem přespat u nich nahoře. Vybalili jsme si a najednou nás zavolali, že venku někdo je a byl to pán Moštu, něco nám vyprávěl o moštu a když odcházel, tak z něj vypadla rukověť. Přečetli jsme si ji a šli jsme nahoru, zahráli jsme si hru a šli jsme spát.

Sobota

Budíček byl v devět, ale Mlč, Tóna a Kaski jeli o hodinu dřív nakoupit. Vstali jsme a nasnidali jsme se, vyčistili jsme si zuby a šli jsme k Houseti. Kaski a Tóna jezdili na kole Rejchartic pro jabka a ostatní šli k Mazánkům na zahradu pro jablka a Mlč vylezl na strom, no a zatřásl a jablíčka spadla.

Za chvíli Ríša spadl ze žebříku, ale naštěstí pod ním nikdo nebyl, pak jsme šli kolem kukuřice a Peťa vymyslel program TV Kukuřice, no a šli jsme k Losinám.

Drtíme jablka...

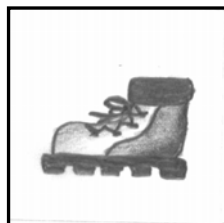
Potom jsme šli kolem alejí a vzali jsme pár jablek a když jsme přišli k Houseti, LLSM a Zebra udělali oběd, postupně jsme se najedli. Potom jsme rozdělili se na dvě skupiny a udělali jsme trať. Museli jsme jít po laně, potom jsme oběhli kůl, no a umyli je, pak jsme běželi a když jsi doběhl, tak hned běžel dal-

ší. Malí skauti vykrajovali jablka a malí si hráli, no a za chvíli se vyndal moštovací stroj a moštovalo se až do večera a potom jsme hráli dlouho schovku. Potom jsme šli k Mazánkům, navečeřeli jsme se a šli spát.

Neděle

Ráno jsme se probudili kolem osmé hodiny. Nasnídali jsme se a sbalili. Potom jsme šli k Houseti a tam si malí hráli. Potom jsme se zeptali Medvěda, kde se uctívá mošt a on nám řekl, že na Bukovém vrchu. Šli jsme a cestou jsme i zahráli „deset“. Šli jsme asi dvě a půl kilometru, až jsme tam vystoupili i s flaškou moštu, kterou jsme měli s sebou. Byl tam zápisník a každý se tam podepsal. Každý se napil moštu a za chvíli tam přišel Pán moštu, tak jsme mu taky dali napít. Za chvíli se s námi rozloučil a potom jsme šli zpátky.

Rozdali jsme si a připravili jsme se na odchod. Pak jsme jeli vláčkem a dvakrát jsme přestoupili a jeli jsme asi tři hodiny. No a v Praze nás čekali rodiče.

Piko, Zuzka

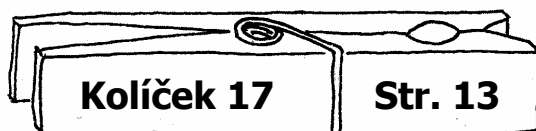
Podzimky
26.–30. 10. 2005

Čtvrtek

Ráno jsme se nasnídali a vyčistili si zuby a šli dělat vlajky, jména vesnic, luky a šípy. Potom skupina bampes šla střílet pytlíky s barvami: červená, žlutá, modrá, zelená. Šla skupina tauři (my) střílet pytlíky. Pak byl první úkol: závod s římským poslem. Vyhráli jsme. Druhý úkol: mouchy a odpadky. Výhra podruhé. Oběd. Po obědě byl třetí úkol: běh proti řece se zavázanýma očima. Čtvrtý úkol: Amazonky, pás a jablko. Večeře. Schovka. Jdeme spát. Pokračování příště.

Pátek

Tento den začal podstatně dřív než bych si přál a to sice někdy před sedmou hodinou ranní, abychom stihli vlak. Asi po dvou stanicích se od nás odpoutal Láďa s úmyslem jet do Prahy a pak asi ještě někam připravovat Gumini. My jsme vystoupili o několik dalších stanic dál za účelem najít horského kmeta, abychom splnily další z úkolů, jež nám zadali Římané. Po několika kilometrech se nás zvědaví vůdcové výpravy zeptali, co bychom v tuhle chvíli nejvíce postrádali. Názory byli všelijaké od šípku přes pití a mikin až po boty. Po dalším dlouhém trmácení jsme konečně našli horského kmeta. Jeho otázka byla velmi zákeřná a to sice: Kolik banánů je na krabici od banánů??? Samozřejmě tam nebyl ani jeden jelikož to byli chuquity... Pak si příliš nevybavuji, co přesně jsme dělali kromě toho, že jsme směřovali zase do chaty. Ale co si pamatuji, bylo to, že jsme potkali sličné sirény. Sirény po nás chtěli, abychom jim

odevzdali to, co nám je nejdražší, jinak že nás nepustí. Takže jsme všichni odevzdali naše nejdražší věci. Taky se od nás chvíli před tím odpoutali Matěj a Ondra... Na první přestávce nás však úspěšně dohnali a Matějovi nějak ztěžkl batoh. Začal tedy nadávat Ondrovi, co v tom vláčí za krámy a k našemu překvapení vytáhl naše nejdražší věci...☺ Následně jsme dorazili do chaloupky, kde na nás kromě večere čekali taky Bětka, Anička, Frog, Kája a Zub... Následoval večer plný volné zábavy...

Piko

Sobota

Ráno jsme se vzbudili sami. Protože jsme dělali velkej bordel, přišel nás Ondra vzbudit oficiálně. Když jsme sešli dolů byla snídaně. Pak k nám přišel říman a oznámil nám další úkol. Měli jsme najít Amazonky a vzít jim posvátné jablko a zlatý pás královny. Bampes dorazili na místo první a mi až hodně dlouho po nich. Tam jsme si všichni navázali okolo ruky fáborky a tradá na Amazonky. Na místě jsme se ještě dozvěděli, že jabko můžou Amazonkám šlohnout jenom ti, co spí v pokoji menších. Amazonky se dali na chvíli utěsnit když jsme jim utrhli ocas. A začala malá bitvička.

Nejdřív jsme šli srovnaně, ale pak nám druidové řekli, že takle choděj jen římani a tak sme se rozpustili. Každou chvíli běžel chuchvalec našich lidí za druidama, aby nám navázali nověj fáborek. S oživováním byla větší práce u naší stary. Amazonky vedli na celí čáře. Pak na nás začali druidi ječet, aby nás šlo víc na jednoho

a skóre se pomaličku začalo vyrovnávat. Už nevím jak to bylo, ale nejspíš někdo zařval: „Vidim jabko.“ „A kde?“ ptali se ostatní. „Na stromě.“ zněla odpověď. Mě strhli fáborek, takže nevím co se tam dělo, ale když sem šla zpátky, Adam už běžel kolem mě a řval: „Mám jabko“. Pak se na scéně objevila královna. Do dvou minut bylo po ní. Vojta vzal opasek, hodil ho přes potok a vrátil se do boje. Já vzala pásek a šoupla sem ho druidovi. Úkol byl splněn. Pak jsme šli na oběd. Po obědě jsme se trochu flákali a pak nám dali další úkol. Měli jsme postavit domečky pro otrocky. Když jsme chtěli začít stavět přišel na nás říman a chtěl po nás stavební povolení. Řekli jsme mu, že žádný nemáme, tak nám řek, abychom šli s ním. Dovedl nás do „KATASTRÁLNÍHO ÚŘADU“. Tam jsme postupně chodili po přepážkách, takže to vypadala asi takle: Mu- síte pro mě získat formulář 2 R. To musíte k přepážce XXX. adt adt adt. Na konci jsme

dostali povolení jako všichni dohromady. Každá vesnice měla povolení jen na pět domečků. Tak jsme začali stavět. Když jsme to měli hotový, přišli římané. Další úkol splněn. Večer nastala všemi oblíbená zkouška. Měli jsme sníst co nejvíc ovesný kaše (hnus už vod pohledu). Při tomhle úkolu se mi zdálo, že se všichni pozvracíme (u sebe se tomu ani nedivím. Když sníte deset talířků, poznáte jaký to je když jste přežraný.). Po úkolu si šla menšina lehnout (až na většinu která si v obýváku četla čtyřlístky.). Když dorazili i ostatní do pokoje větších přinesli sebou spoustu časáků. Leželi jsme ve spacácích a četli jsme nahlas. Vypadalo to asi takhle: „Je mi divně. COŽE!!!!!! Hodný malí. atd, atd.“ Když jsme zhasli, povídali jsme o tom, co bysme dělali kdybychom měli továrnu na KOFOLU! Pak jsme trochu usnuli a spali asi dvě hodiny. Vzbudili nás po dvou hodinách.

Adéla

Neděle

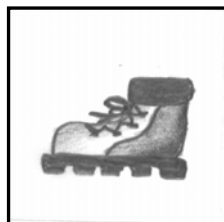
Když nás tedy o půlnoci vzbudili, začali jsme se pomalu oblékat a sešli jsme si dolů sednout ke krbu, kde bylo z celého domu nejtepleji. Pak nám hodná Parádnice přinesla čaj. Ondra nám řekl, že jedenáctý úkol je jít ve tmě do lesa. Jako první šla Mája, potom Pět'a a postupně jsme se do lesa dostali všichni mimo Standy, kterému bylo po naší výborné večeři údajně špatně. Vrátili jsme se do chaty a zalezli jsme si všichni do spacáků. Ráno nám Informus pověděl, že poslední úkol bude zvítězit ve fotbale proti římskému družstvu legionářů. Tak jsme hned vydali hrát a lehce jsme je porazili 9:6. Byli jsme rádi, že jsme všechny úkoly splnili a vrátili jsme se do chaty. Naobědvali jsme se a pak nás svolal náš druid Štěpánix na vyhlášení výsledků. Protože jsme si říkali, že úkoly dopadly skvěle, rychle jsme se tam seběhli. Přišel Informus s výsledkovou listinou, ale i s úsměvem na tváři. Ukázalo se, že jsme úkoly nesplnili - každá vesnice měla udělat 12 úkolů, ale udělala jich jen 11, protože byl jen jeden pás Amazonek a jedno zlaté jablko Hesperidek, a ty jsme si přeci spravedlivě rozdělili. Jak ale

tento problém vyřešit? Mája našťastí věděla řešení - spojit se v jednu velkou vesnici a tím bychom měli všechny úkoly! Ještě jsme rychle vymysleli jméno vesnice, Bauři, a oznámili jsme římským pánům, že do římské říše nepůjdem. Pak byla taneční slavnost, (asi tak 10-15 minut) po které jsme si všichni sedli na lavičky a tam jsme si říkali, co se nám na

výpravě líbilo a nelíbilo. Také nás velcí skauti informovali o dalších různých věcech. Pak jsme si vzali batohy, šli jsme na zastávku. A zase jsme se vrátili, protože jsme si zapomněli pít. Potom jsme kráčeli zpět na zastávku, tam jsme nasedli na vlak a jeli jsme domů do Prahy, kde na některé čekali rodiče. Rychle jsme udělali Ondrovi radost kroužkem a rozešli jsme se.

Zuzka

Piko, Zebra, Ríša

Roverský víkend

4.–6. 11. 2005

Pátek

Sešli jsme se v pátek v hojném počtu na Hlavním nádraží. Ještě na nádraží jsme se rozdělili do 4 skupin – černá, bílá, modrá, zelená – a vyrazili stylem mašinky k vlaku. Cestou k vlaku jsme si vyslechli pár nepříliš pozitivním komentářů ale úspěšně jsme dorazili k vlaku. Ve vlaku jsme se rozdělili do kupé podle barev(což nebylo tak jednoduché, jak se na první pohled zdá). Chvíli nás nechali organizátoři na pokoji ale pak k nám do černého kupé přišla Řehťačka a chtěla po nás abychom si vymysleli indián ská jména. Následoval dotazník. Potom byl zase chvíli pokoj, ale pak znova přišla Řehťač-

ka a přinesla nám každému jiné dotazníky a měli jsme najít komu ty dotazníky patří. Myslím, že to každý úspěšně zvládl a pak jsme dorazili do Šumperka, kde jsme měli najít naše šumperské kamarádky, následně jsme se měli projít po Šumperku dosti zajímavými způsoby(kdo vymyslel tu polku!?). Pak už jsem dorazili

do Velkých Losin a ubytovali se na faře. Ani jsme si pořádně nevybalili a už nás zase hnali ven. Šli jsme někam na nějakou louku, kde jsme se zamýšleli nad službou stylem, že tam bylo 10 svíček a u každé byl jiný papír s jiným problémem. Nad každým problémem jsme se poctivě zamysleli, něco napsali(tímto se znovu omlouvám Řehťačce, že jsem jí ztratil tužku). Poté jsme nešli domů ale ještě víc do kopce, kde jsme si

Str. 16

Kolíček 17

vyslechli poselství o službě a konečně vyrazili zpět na faru... A konečně zalezli do spacáků a pomalu zavřeli oči...

Piko

Sobota

V Sobotu ráno jsme dost neochotně vstali už v sedm (já osobně jen proto, že sem měl hlad) a podstoupili jako rozcvičku nějakou slavnou a všeobecně známou hru, která se jmenovala žabáci a spočívala ve spoustě běhání a skákání. Vítězná skupina pak měla nějakou výhodu při snídani (asi šli první), vim jen že naše skupina to nebyla.

Po snídani jsme vyrazili do Pekařova a cestou jsme při několika zastávkách řadili podle všech možných barev a velikostí až na místo našeho letního tábora, kde každý dostal nějaký úkol (např svázat řehtačku, zabránit svázání řehtačky, zabránit zabránění svázání řehtačky...), který musel být splněn ještě před Pekařovem.

V Pekařově jsme dostali informace od Medvěda a dalších zasvěcených o kapli Nanebevzetí Panny Marie (z velkejch písmen mám za pět..tak to pls někdo povolanej opravte...), kterou jsme měli v rámci už dvouleté spolupráce našeho střediska, Občanského sdružení a našeho roverského hesla „Sloužím“ opravovat.

Rozdělit isme se na dvě skupiny, jedna se vrhla na kostel a druhá šla na připravené workshopy se bavit. Zelená a Bílá družina, kde sme byl i já, popadla kladívka a šla opravovat kostel otloukáním staré omítky. Byla to docela zábava, jako každá destruktivní činnost, ti méně šťastní stěhovali cihly do podkroví kostela, aby nezmokly. Asi po dvou hodinách přijel zásobovací vůz a tak sme zanechali práce (ti co ještě náhodou něco dělali) a šli si opíct svůj buřt, sníst

hrušku, okurku, rajče, horalku, kus eidamu, chleba, hořčici, kečup a druhou hrušku. Za nějakou dobu dorazili ostatní z workshopů a u jídla nás vystřídali.

Kombajn...

Workshopy byli celkem čtyři stanoviště: rukodělky (kroužkování), aerobie a bumerang, biatlon a teambuilding. Ta lepší půlka (Zelená) šla nejdřív na teambuilding. Tam sme měli udělat uzel kolem stromu, aniž by se kdokoliv ze skupiny pustil provazu. Nejtěžší bylo vyřešit jak se protáhnout dvou centimetrovou smyčkou,

ale nakonec se nám to nějak povedlo ošmelit. Další byla nějaká hra kdy sme se rozdělily na tři skupiny a měli sme něco dělat s papírkama a vůbec sem to nepochopil,

ale prej jsme to zvládli. A jako poslední sme si nechali Brčko... a to bylo peklo. Každý se musel dotýkat ukazováčkama brčka a tak ho podpírat. Potom sme ho měli jednoduše položit na zem a pořádně se ho ale dotýkat (jestli vám to přijde primitivní tak si to někdy zkuste, minimálně ale v pěti lidech) a to se nám teda nepovedlo (v časovém limitu ani po něm).

Dál jsme šli na rukodělky. Tam nás přivítal Kulan ve svém útulném kroužkovacím přístřešku z ponč a začal nás zasvěcovat do tajů středověkých zbrojířů... Dozvěděli jsme se že z kroužků se dá ukroužkovat kroužková kapuce, kroužková košila, kroužkový náramek anebo prostě nějaká abstraktní změt' jaká se povedla mě.

Potom byl biatlon na trávě s dřevěnejma lyžema (značkovejma, já měl Salomony). Po krátkém okruhu kolem studny následovalo prudké stoupání ke střelnici. Tam se střílelo z luků a Tondovy Joe Joekey (ne že by se tak neříkalo plno věcem, ale v tomhle případě to je jeho vzduchovka), já sem samozřejmě střílel do jinýho terče než všichni ostatní ale jinak bych byl jasně nejlepší.

Jako poslední sme šli házet bumerangem a aerobie do mlhy. To bylo asi ze všeho nejakčnejší, protože když někdo hodil aerobie tak bylo vidět jen jak se matný obrys toho člověka napřahuje, po chvílce se ozval svistot a nakonec se metr před váma z mlhy vynořilo blížící se aerobie, a občas ani nebyl čas uhnout. U kostela sme vyzvedli naší horší polovičku a pak sme vyrazili zpátky na faru...

Tam jsme ze sebe odsekaly přimrzlé oblečení a šli na večeři-Kobří čínu (obsah se nedá popsat slovně...). Proběhla prezentace Mraku, dozvěděli jsme se kdo do něj patří (samý čokoládoholici) a co dělají (pořádají čokoládové orgie).

Ideopolicista Matěj...

A jako vrchol dne byl Raut, k všeobecnému jezení a mluvení se přidala začínající punková kapela v sestavě Pája a Shorty (tohle vůbec není reklama), ale nakonec ke zklamání všech je u kytar vystřídali Šípek a Láďa. Na stolech bylo hrozně moc jídla, pomazánky, chipsy, různá zelenina, sejry a hlavně olivy, u kterých sem se zasek, takže nevím co tam bylo za další jídla. K pití byla Kofola a nějaký další nesrovnatelně horší limonády. Co se dělo dál netuším, protože sem šel po chvíli spát...

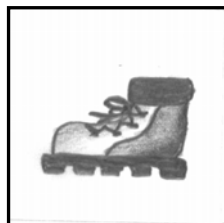
Ríša

Neděle

V neděli ráno nás vzbudili tak kolem sedmý s tím, že máme jít na rozcvičku. Jako první se vypoťácel pokoj, kde jsem spala já (Zebra), Tap a šumperandy. Za malou chvíli

jsme ovšem zjistili, že druhý pokoj se zamknul a nechtěl otevřít. To už nastoupili Kobry a chtěli je vyhnat, ale moc se jim to nedařilo. Pak nastoupil Koumák a chtěl dveře odemknout nějakým drátkem. My už jsme šli dolů, kde jsme na ně čekali. Tak jsme šli na snídani. Pokoj nakonec otevřel a musel na rozsvičku. K snídani byly výborné koláče. Po snídani se ujal programu šumperandy. Šli jsme na hřiště u místní školy. Tam jsme hráli buldoky, demonstraci a různé dobré hry. Po obědě jsme šli na louku u hřiště, kde jsme hráli super hru, při které si na mě policajti sice zasedli a nenechali mě přinést písmenko do kruhu. Šlo tam o to, že jak jsme byli rozděleni na družstva (modrá, bílá, zelená, černá a organizátoři byli červení), tak jsme měli běhat po louce a sbírat písmenka a policajti(organizátoři) nás mohli zabíjet papírovýma koulema. Z písmenek se skládaly slova. Já jsem neskládala, protože jsem běhala pořád pro písmenka. Celkově se mi hra moc líbila. Po hře jsme uklízeli na faře a odjeli jsme, i když mě pořád zabíjeli domů. Musím však podotknout, že ze Zábřeha jsme jeli první třídou, což bylo fakt super. U nás v kupé jsem si spojily sedačky na velké letiště. Potom Kulana napadlo, že bysme si mohli vyndat spacáky. Samozřejmě, že jsme si je vyndali a spali jsme až do Prahy. Potom jsme se ještě všichni rozloučili a šli domů.

Zebra

Zebra, Ríša, Piko

Rádcovský kurs **17.–20. 11. 2005**

Čtvrtek

Ráno jsme se sešli před KFC na Andělu. Rozdělili jsme se do skupinek, ve kterých jsme se navzájem svázali provázkem a šli do metra. Když jsme vystoupili z metra, hrá-

Teamové lávky...

li jsme skvělou seznávací hru, kde se objevilo hned několik Pikomlčů a Rybč. Potom jsme se dostali na letiště do výcvikového centra letušek, kde nás s hlavními věcmi seznámila Ála. Sklouzli jsme se dokonce i na skluzavkách z letadel. Posléze jsme se odebrali do metra, kde nám dali kamery a mikrofony. Měli jsme za úkol

vytvořit krátkou prezentaci na téma 17.listopad. Naše skupinka šla na Národní třídu, kde jsme udělali rozhovor se Špidlou a několika dalšími lidmi. Pak jsme šli do lanového centra ve Vršovicích, kde jsme strávili příjemné odpoledne. Potom, co jsme všichni dolezli z atrakcí, jsme šli znova natáčet a upravovat své prezentace do Resslovky. Pak jsme se všichni rozešli do domovů.

Zebra

Pátek

Úvodem bych chtěl říct, že ve čtvrtek nám došel dopis(s pravou pečeti), ve kterém byla výzva, abychom nezapomněli vlak a nezapomněli hábity(© by Harry Potter). Šli jsme se tudíž na Hlavním nádraží (Zebra dorazila skoro poslední) a nasedli jsme na vlak(všichni). Ve vlaku jsme dělali vědecký průzkum ve stylu: Jaká je tvoje oblíbená barva??? A měli jsme odpovědět slovem, které začíná na stejné písmeno jako naše přezdívka. A takových to otázek bylo asi 40. Poté, co jsme dojeli na vlakovou stanici Bezděz, nás přivítal Šípek alias Snape a řekl, že si máme vyndat své hábity. Já sem měl našťestí Kulanův plášť, ale někteří(Ríša) měli třeba pončo. Potom jsme dorazili na Bezděz alias Bradavice, kde nám řekli že musíme jít dalších 10 km a rozdělili nás do kolejí. Byli teda jenom 3(vyškrtili Zmijozel) a já sem byl Nebelvír. Za prefekta jsme dostali Slávka alias Weasleyho(což bylo relativně dobrý... mohl jsem taky dostat svého bratra...). Ale aby cesta nebyla jen tak, tak jsme museli plnit ještě nějaké úkoly. První: Spojte se za ruce a přeskákejte po jedné noze k určenému stromu... Alias Wingardium Leviosa.Vyloženě legrace... Druhý: naše známá oblíbená hra Deset... Alias Camuflino.Tohle jsme museli zvládnout 3x. A musím podoknout, že zrovna byl sníh. Další úkol byl: Vezměte 3 kameny a trefte se co nejvíckrát do stromu. V dalším úkolu jsme nějak přenášeli šišku, což jsme moc nepochopil protože to bylo podezřele snadný... Další úkol bylo přenést 2 členy bez toho aniž by se dotkli země... Nakonec sem oba dva přenášel já... Ale co... Ale pak už jsem dorazili do chaloupky (sice jako poslední, ale stejně) a nic významného se nedělo. Jenom sem tak trochu naštvál Láďu tím, že sem mu chtěl sebrat čapku a Rybča mi strhla bod za to, že sem jí nic neřekl...

Sobota

Ráno na snídani jsme dostali celí rozespálý školní rozvrh, z něhož vyplynulo, že budu mít jako prvního Láďu. Samá příjemná překvapení po ránu. No pak se nedělo víceméně nic, cestovali jsme z jedné místnosti do druhé, až někdy těsně před obědem nám oznámili, že se koná školní přebor ve famfrpálu. Tak nás teda vyhnali ven, kde jsme si vesele zaběhali, střelili pár gólů a tak. Po obědě následovala další vlna přednášek. Když i tyto jsme tedy nakonec nějak přežili, tak nás znovu vyhnali ven, abychom Šípkovi namíchali povzbuzující lektvar. Každá skupina se toho, myslím zhostila dobře, my sice nejlépe, ale nějakým nedopatřením jsme byli až druhí. No a pak byla večere, volá zábava a v neposlední řadě spacák...

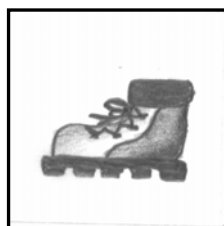
Piko

Neděle

Potom, co jsme se v neděli vzbudili a nasnídali, nás všechny čekala hodina prof. Trela... No prostě ta na věštění... Dostali jsem 3 šifry a měli jsme je rozluštit. Jako první je rozluštil Havraspár. My jsme je rozluštili taky všechny ale už jsme to nestihly přepsat. Mrzimor rozluštil jenom 2. Potom nás profesorka obdarovala věštbou, že Brumbála zajali Smrtijedi. Takže jsme se oblíkli a šli hledat Brumbála. Na to abychom ho našli, jsme se museli zeptat různých stvoření žijících v lese, jestli náhodou o Brumbálovi něco nevědí. Samozřejmě něco věděli, v lese byli taky Smrtijedi, kteří nebyli zrovna přátelští. Nakonec jsme získali všechny nápovědy a vyrazili jsme se hledat Brumbála. Našli jsme ho a s ním hromadu Smrtijedů. Nyní náš úkol byl dostat se do prostoru okolo pomníku, bez toho aniž by se nás dotkl nějaký Smrtijed, a přečíst nápis na pomníku. Úspěšně jsme to zvládli a šli jsme do chaloupky na závěrečnou hostinu a vyhlášení výsledků. No skončili jsme sice jako Nebelvír 3., ale oni nám nezapočítali Harryho Pottera. Potom už jsme se jenom zbalili a vyrazili na vlak, nastoupili do vlaku a dojeli domů bez výraznějších událostí.

Piko

Kulan

Setkání Svatoplukových Prutů **25.–27. 11. 2005**

Ještě před kurzem jsme se dozvěděli, že se na podzim uskuteční jedno setkání se všemi účastníky kurzu Svatoplukovy pruty. Účelem bylo se opět po dlouhé době sejit, probrat jak pokračují naše roverské projekty, co se od konce kurzu změnilo a jak se díváme na kurz s odstupem času.

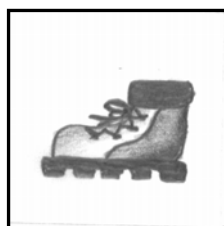
Jeli jsme do jedné skautské základny v Táboře, kde setkání připravila tábořská část účastníků kurzu. S většinou pražských účastníků jsem se v pátek sešel v Praze na nádraží a společně jsme se dostali až na základnu. Páteční večer byl volný program, což vůbec nevadilo, protože bylo pěkné se opět vidět se starými známými, bylo hodně o čem si povídat, ještě jsme si zahráli nějaké hry a vesměs šli spát pozdě v noci.

V sobotu jsme si po rozcvičce a snídani zahráli napínavou rádiovou finanční hru, potom jsme šli na krátkou procházku, opět zpestřenou různými hříčkami a hrátkami, završenými bitvou mezi příznivci a odpůrci vegetariánství, kde byli masožrouti převálcováni. Po obědě jsme se sešli do akčních skupin, ve kterých jsme probírali kurz samotný, jeho přínosy a důsledky a promýšleli věci do budoucna. Také jsme vyhodnotili výsledky našich projektů, které si každý kmen předsevzal. Vzhledem k tomu, že jsme z našeho kmene jel nakonec jako jediný, tak připadlo veškeré debatování a hodnocení na mě samotném. Odpoledne jsme také konečně dostali cd z kurzu, na kterém je spousta fotek a veškeré elektronické materiály týkající se kurzu. Večer za tmy jsme oficiálně ukončili kurz Svatoplukovy Pruty 2005 a večer pak byl opět volný a zábavný. Dlouho jsme se váleli ve sněhu, stavěli a bourali sněhuláka, koulovali se, hráli na kyta-

ru, zpívali a zakončili noc pozdě k ránu sérií spontánních pekelných akrobaticko-kontaktních her a hříček.

Neděle byla ve znamení uklízení základny, odchodu a loučení. Ještě jsme si v Táboře zahráli akční rychlou hru po městě a naobědvali se v místní restauraci. Po dobrém jídle jsme se již opravdu museli nadobro rozloučit, a potom jsme spěchali na vlak. V Praze jsme se rozloučili i s pražskými účastníky a rozešli jsme se domů.

Celé víkendové setkání bylo plné her a hříček, opětovného setkání, radosti, vzpomínání, nostalgie, loučení a smutku. Stálo za to, si se všemi ještě jednou probrat, v čem byl kurz přínosný a co by bylo dobré pro příště zlepšit.

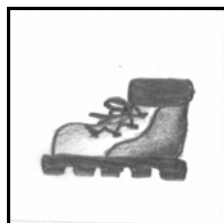

Řehťačka

Mikulášský seminář

2.–4. 12. 2005

Mikulášský seminář proběhl 2.–4. 12. 2005. Je to tradiční setkání všech roverů a rangers s lehkou nabídkou kultury. V pátek 2. 12. se uskutečnilo vyhlášení výsledků soutěže roverské tvořivosti- Polibku múzy. Polibek se konal v Salesiánském divadle a letos byla tématem „Možnost volby“. Soutěžilo se v několika kategoriích a v nejrůznějších formách tvořivosti jako např. fotografie, filmy, písně apod. V sobotu na Polibek navázal Mikulášský seminář. Letošním tématem byla „Totalita aneb cesta tam a zase zpátky“. Toto téma nám přiblížili odborníci ať už skautští nebo neskautští. A celá sobota byla završena plesem v Kulturním domě Barikádníků. V neděli probíhalo ještě promítání filmů, kterým se celá tato akce zakončila.

LLSM, Bilbo

Besídka a Betlémské světlo

17. 12. 2005

Jak ví u nás už skoro každé vlče, besídka je naše nejtradičnější akce, kterou naše středisko pořádá, i když jí každý rok postihnou netradiční změny. Ani letos jsme se tomu nevyhnuli, ale vše popořádku. Jako téměř vždy, skupiny divadelníků a organizátorů se sešli před samotným zahájením, aby se ještě pokusili vypilovat své scénky ke větší dokonalosti.

A pak to vypuklo, celé davy diváků zaplnili jednu ze tříd ZŠ U Santošky, kde jsme vytv. naši scénu, aby mohli vidět naše dvě představení. A nakonec se všichni dočkali, v sále se zatemnělo. Davy ztichli napětím a očekáváním a první skupina (vlčata, světlušky a mladší skauti) se objevila na scéně. Publikum nadšeně sledovalo celé představení o kovbojích, indiánech, lásce a obětavosti, rychlosti a česti. Každý divák se zatajeným dechem pozoroval profesionální provedení a skvělou improvizaci herců až dokonce. Potlesk, jakým byli herci odměněni, zatřásl základy minimálně celé budovy, ne-li celým blokem.

A to už se připravovala druhá skupina, zatím stále označovaná jako K+K. Po krátké přípravě se pustila do své hry. Jejich vystoupení o roli zvířátek v Betlémě probouzelo v davech divoké výbuchy smíchu, hluboké vzdechy a vzlyky. Nakonec ale vše dobře dopadlo a davy vysloveně šílely, řady zájemců o podpis nebrali konce a obě herecké skupiny mohli být právem pyšné na svůj výkon.

Nemůže snad ani existovat lepší lákadlo, než obětavý výkon herců. Po autogramiádě a vyhlášení soutěže o nejlepší cukroví se herci společně s diváky přesunuli do promítací místnosti, kde si organizační tým připravil asi hodinové promítání fotek z celého roku, včetně doprovodné řeči.

Po promítání akce oficiálně úplně neskončila. Řekněme, že začala několikahodinová přestávka. Herci po sobě uklidili ve škole a vydali se naložit věci do klubovny, aby se mohla uskutečnit další plánovaná akce, Betlémské Světlo.

LLSM

Nemohli jste si nevšimnout, že na prosincovém pouštění lodiček po besídce bylo nějak víc lidí a bylo jinde. Stalo se pro tentokrát součástí akce nazvané Betlémské světlo. Proč Betlémské světlo? Od roku 1986 vždy před Vánoci přiváží do rakouské Vídně letadlem dítě plamínek z Betléma. V Betléme byl zapálený od věčného světla,

Betlémská tramvaj...

které hoří jeskyni, kde se podle legendy narodil Ježíš Kristus. Z Vídně se pak světlo rozváží do okolních zemí, kde ho pak skauti rozvázejí a roznášejí a rozdávají lidem – a to i v kostelech a domovech důchodců. Plamínek je pro všechny symbolem pokoje, blížících se Vánoc. Přesto, že své svět-

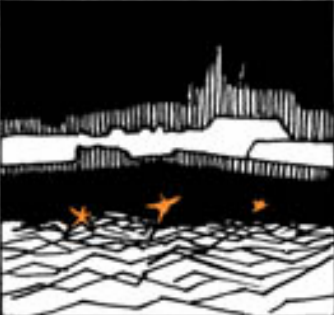

lo dělí mezi tisíce svíček a petrolejek, světla neubývá – naopak. V neděli, kdy jsme měli besídku, přijelo Betlémské světlo ráno v deset hodin světlo vlakem na hlavní nádraží, doprovázeno skauty. I se světýlkem pak nastoupili do historické tramvaje, kterou vypravil Dopravní podnik a kterou předtím vyzdobily K+K cedulemi a transparenty na bocích. Přeplněná tramvaj s námi objela okruh Prahou a zastavila na Florenci, kde už na nás čekal zpravodajský štáb České televize. Hlavně lidé, kteří se o tramvaji se světlem doslechli v rádiu, si pak pro světlo do tramvaje chodili s petrolejkami či svíčkami. Pokud žádné neměli, nabízeli jsme jim svíčky z chráněné dílny z Unhoště.

Tou dobou už ale začínala naše besídka, takže o tramvaj se postarali další naši známí skauti – Slávek, Máří, Sirka, Robert. Po čtvrté hodině, tedy po naší besídce, kdy už

se naši rodiče pomalu chystali vyrazit na pouštění lodiček na Kampu, tramvaj znovu vyrazila na cestu. Dojela až před Tyršův dům – zastávku Hellichova – kde byla tramvaj bleskově odstrojena, svíčky a další věci z ní vyloženy a odneseny na hřiště u Tyršova domu. Tam už byly přípravy v plném proudu – mohli jste tam najít naše stoly z klubovny, stánek z Afriky a třeba i slavné Zubovo auto.

V pět hodin bylo již vše víceméně připravené a začalo to – po úvodním šermířském vystoupení Matěje a jeho kamaráda symbolicky přijal světlo za všechny Pražany primátor Pavel Bém a ředitel Městské knihovny Tomáš Řehák (v knihovně pak bylo světlo k dostání během týdne).

Betlémské světlo
 aneb to podstatné byvá zdarma

Chcete si sami vyrobit svíčku z plátů včelího vosku? Chcete mít figurku se svým jménem v pražském betlémě? Zajímá vás, jak to vypadá, když po Čertovce plují nasvícené lodičky z ledu? A chcete si domů donést pláminek světla, které k nám doputovalo přes Vídeň až z Betléma?

Všechny Pražany, především děti s rodiči, zveme na slavnost rozsvícení Betlémského světla v Praze.

- 17. prosince v 17 hodin
- hřiště u Tyršova domu na Újezdě (vchod z Všeňdovy ulice nebo z Kampsy)
- za Pražany světýlko převezme primátor Pavel Bém
- s sebou svíčku, lucerničku nebo petrolejku (Svíčky budou též k prodeji na místě)
- Pro Betlémské světlo si můžete během soboty (od 10.30 do 16.30) dojet také na Těšnov do historické tramvaje.

Následovalo to, kvůli čemu tam snad všichni přišli – vánoční dílničky. Trochu nás zklamaly ledové lodičky, které byly tak zmrzlé, že jejich svíčky nešly zapálit, na kreslení postaviček do Betléma byla také zima, ale zajímavé bylo lití olova připravené rovery od Kšandy a výroba ořechových lodiček se svíčkami z včelího vosku, které si pak většina lidí šla rovnou pustit na Čertovku.

Kolem půl sedmé začali skautské oddíly, děti i rodiče odcházet a my jsme postupně vše uklidili, sbalili a odvezli. Chtěl bych ještě poděkovat všem, kteří se na akci podíleli, ať už z našeho střediska či odjinud – na přípravě, propagaci, komunikaci s médii, na vlastní akci a převozu věcí a všem, na co jsem teď zapomněl. Na celou akci byla řada dobrých ohlasů a dost možná se uskuteční i letos, i když si zřejmě naše pouštění lodiček a besídku uděláme v jiný termín.

Bilbo

Silvestr

27. 12. 2005–1. 1. 2006

Úterý

Letos se nám podařilo srazit se na Hlavním nádraží ve vysokém počtu 11 lidí. Z toho ale Zbýňa přišel jen proto, abychom mu mohli podepsat účty, Matěj je přišel podepsat a z Bilba se dočasně stal Kulanův nosič. Takže pokud to stíháte, nakonec nás odjelo jen osm. Cestou jsme si povídali o všem možném a plánovali co budeme dělat večer. Úspěšně jsme vystoupili v Chebu a zjistili že asi budeme muset jít pěšky. Bajt měl vytištěnou mapku druhé poloviny města než ve kterém jsme byli. Tak jsme rázně

Brčko a Zebra na svahu...

vyrazili. když jsme prošli město a ocitli se na jeho druhém konci, uvědomili jsme si naší nenadálou bezradnost. Došlo na moderní dobu. Bajt vytasil mobil a odvážil se zavolat Šroubkovi, chebskému skautovi, který nás měl pustit do jejich klubovny. Ten nám řekl, že jsme úplně na druhém konci města než máme být. Mimochodem klubovna byla zase na jiném konci a nádraží třeba taky. Takže si můžete všimnout toho, že naše situace byla velmi komplikovaná, protože Cheb má nepředstavitelný počet konců. Nakonec to naštěstí nebylo tak horké, jak to ze začátku vypadalo. Námi hledaný konec nebyl tak vzdálený jako mohl být. Tak jsme nakonec Šroubka našli a ten nás vzal do jejich základny. Chebská „Želva“ je poměrně velká základna, její nevýhodou je značně zanedbaný stav

způsobený přestavbou a nedostatkem jak financí, tak pracovních sil. Nicméně pro nás byla základna jak dělaná. Všichni jsme se vlezli do největšího topeného pokoje přemýšleli, co dělat. nakonec jsem já (LLSM) a Řehťačka vyrazili nakupovat. Zašli jsme do místního Sparu a nakoupili věci na večeři a snídani + věci na večer. Když jsme se vrátili, ostatní už byli ubytovaní, daťák a notebook venku a promítal se film „Přepadení pacifiku“. řehťačka za pomoci mě a Kulana připravila večeři – pořádně ostrou gulášovou polévku. Po večeři se zase koukalo na filmy: „Mrtvá nevěsta, Hodný, zlý

a ošklivý“. A co bylo po půlnoci už našťestí nespadá do tohoto zápisu, takže enjoy čtení těchto reportáží...

LLSM

Středa

Den začal sledováním několika dílů Hellsingu, potom Wallase a Gromita a jejich zážitky se sýrovou planetou, se špatnými kalhotami a tučňákem a nakonec díl o ovcích. Ráno jsme to pak moc nehrotili, vstávali jsme tak někdy k obědu, který jsme ale neměli, takže jsme šli do města, najíst se, nakoupit a taky se podívat na město, na hrad, na Tesco a podobně. Po cestě se udály četné sněhové šarvátky, bitvy a genocidy. Zub s Kájou, Řehťáčkou, Andílkem a Pikem šli do pizzerie a my ostatní jsme šli ještě nakupovat. Z Tesca jsme šli Losovou zkratkou, u které se těžko zjišťovalo, jestli je kratší, nebo delší než naše normální trasa. Po návratu domů jsme s Losem vzali prkna a šli ještě ven i když se už začalo stmívat. Báječně jsme si užili večerní snowboardování na svahu, kde nás uctivě sledovali malé děti na sáňkách. Po mnohačetných sjezdech jsme se ale také vrátili, Řehťáčka uvařila těstoviny a tak jsme se i navečeřeli. Předtím jsme ještě chvíli hráli věž a v průběhu večera jsme ještě viděli pár dílů Hellsingu, Smrtonosnou past, Zubovu CS scénu z Heatu a nakonec Rambo: První krev – druhá část. Tím už dávno skončil tento den, ale ještě se spát nešlo.

Kulan

Čtvrtek

Skupina odhodlaných drsňáků vstala již v 8.30 a pět minut. Bez snídaně jsme se narychlo oblékli, popadli naše sjezdařské vybavení a vyrazili na autobus na nádraží. Autobus jsme nakonec stihli, i když rezervu jsme vážně neměli. Dojeli jsme do Mariánských lázní, kde jsme nasedli do autobusu místní MHD, který nás dostal ke sjezdovkám. Já s Kulanem jsme sebou měli snowboard, Andílek, Řehťáčka a Piko lyže. Na rozcvičku jsme se rozhodli sjet modrou sjezdovku, tedy nejjednodušší. Na ní vozila sjezdaře skvělá lanovka se skupinou pěti kabinek. Do každé se stěží vešli čtyři lidi a když jsem já s Kulanem měli snowboardy, tak to bylo fakt dobrý. Andílek se v kabině nějak neuvěřitelně vzpříčil, takže se nikdo nemohl ani hnout, dokud se nahoře opět neotevřeli dveře. další ze skvělých zjištění byla ta, že Kulana tak trochu bolí jeden ze zvrkнутých kotníků (zvrkl si je dávno na Cintře) a že Řehťáčku taky bolí noha. Navíc sjezdovky byli tak krátké a sjezd nudný, že jsme se po dvou hodinách rozhodli skončit a vyrazit domů. Ve městě jsme se ještě projeli trolejbusem. Zpátky jsme se dostali bez problémů a určitě jsme udělali radost nově příjezdivším. protože se na nás jistě moc těšili...

LLSM

My ostatní, kdo jsme nešli na sjezdovky jsme to se vstáváním moc nehrotili... Já osobně sem se probudil někdy kolem 13.10 a asi první co sem si uvědomil někdy kolem 13.20, kdy sem začal být schopen přemýšlet, jsem napsal Bilbovi, kdy teda nakonec přijedou. V zápětí mi zavolal, že přijedou ve 14.00 na nádraží, které je asi půl ho-

diny od základny. Oželel jsem tedy snídani, která vypadala jako jediné, co dokáže Zuba s Kájou vytáhnout z postele a odebral se vyzvednout Bilba, Brčko, Zebru a Ríšu. Dostal jsem se tam sice pozdě, ale přeci, takže vše bylo v pořádku a spokojeně (po zjištění jak je to daleko někdo více a někdo méně spokojeně) jsme vyrazili směrem základna. Po návratu jsme našli Zuba a Káju stále ve spacáku, jen s tím rozdílem, že už byli nasnídaní.

Bajt

Pátek

Pátek začal tím, že jsme sledovali filmy. Duel, Rambo, Rambo 3. Poté jsme ulehli na lože a spali až do dvou odpoledne. Jakmile jsme se vzbudili, rozdělili jsme do tří skupin. Skupina A šla nakoupit a na pizzu, skupina B do Sparu a skupina C Kuták se vydala běžkovat. Pak byla večere, vyváleli jsme Mlče ve sněhu a podarovali ho dortem, jelikož měl svátek a znovu jsme se uchýlili sledovat filmy až do pozdních hodin večerních. Kinsey, Terminátor, Terminátor 2. No, já si jaksí přesně nepamatuji děj všech filmů, poněvadž jsem trochu usnula... No, Los po mně chce zápis na 15 řádků, ale jak to mám asi udělat, když se vůbec nic nedělo a jen se zevlilo u dat'áku.

Andílek

Sobota

V sobotu jsme měli jet na lyže, poněvadž většina lidí nešla spát dřív jak o páté hodině ranní, nechtělo se jim vůbec vstávat. Nakonec jsem vstala já a dokázala přemluvit ještě Ríšu (on sice tvrdí, že chtěl jít sám od sebe, ale podle mě na tom hlavní zásluhu mám já). Nakonec jsme šli já, Ríša, Láďa a Brčko. Vyráželi jsme o trochu později, než jsme chtěli, a tak jsme nestihli autobus, který jsme měli naplánovaný. Naštěstí jsme stihli vlak, kterým jsme jeli do Aše. Po vystoupení z vlaku jsme bohužel zjistili, že tady nikde blízko není sjezdovka. Tak jsme se šli zeptat do benzínky, jestli náhodou neví, kde přesně je sjezdovka. Pán nám nebyl schopný říci, kde je. Posléze jsme se po dlouhé cestě dostali na sjezdovku. Zdála se docela malá, ale řekli jsme si, že nám bude muset stačit. Tak jsme jezdili zhruba hodinu

Ríšovi první pokusy na snowboardu...

a půl. Potom jsme si dali přestávku se smažákama a klobásou. Po obědě se nám poda-

řilo přemluvit Láďu, aby půjčil Ríšovi snowboard. Ríša si to tam pak docela dával(stál na tom poprvé). Dokonce se nám podařilo ještě přemluvit vlekaře, aby nechali vlek ještě chvíli puštěný, protože jsme chtěli jet nahoru, odkud jsme měli naplánovanou cestu k nádraží. Vše jsme naštěstí stihli v pohodě a dorazili jsme včas do chaty. Tam jsme se tak hodinu flákali a nic moc nedělali, protože někteří šli nakoupit petardy. Anička se nás snažila přemluvit na hru Palermo, kterou jsme nakonec hráli. Mafie(já, Bajt a Brčko) samozřejmě zvítězila. Málem jsme kvůli tomu zmeškali Nový rok. Všechno jsme nakonec stihli a Nový rok pěkně oslavili.

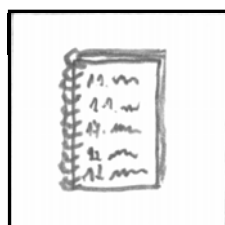
Zebra

Neděle

Pyrotechnická skupina hned po přípitku vyrazila ven prověřit možnosti svých trhavin, následována ostatními zvědavci, čili všemi. Aspoň hodinu jsme odpalovali rachejtle a petardy, váleli holky ve sněhu a prali se s Bilbem. Když už se všichni cítili aspoň napůl promočení, vrátili jsme se zpět do chalupy. Tam jsme se chvíli hádali co budeme dělat a nakonec opět zvítězilo Palermo. Velmi brzy jsme poznali, jak to bylo chybné rozhodnutí. Ukázalo se, že někteří hráči, jako třeba mafiáni Bajt s Řehťáčkou jsou absolutně neschopní a že pokud člověk nezabije Řehťáčku během prvního kola, šeredně na to doplatí. Ať už je mafián s Řehťáčkou nebo ne... Sice jsme Řehťáčku s Bajtem nakonec zabili, ale to neznamená, že bychom tuto hru vyhráli. Psychická újma na zdraví čestných občanů byla tak vysoká, že jsme museli ihned dát ještě jednu hru, kde jsme Řehťáčku zabili hned v prvním kole. Všichni jsme v této hře věděli, kdo je mafián, ale prostě museli zabít mě, no prostě hrůza. Spát jsme šli někdy kolem půl šesté ráno, všichni silně zdeprimovaní...

Ráno před polednem jsme hrotili vstávání, protože celá základna působila dojmem, že úklid se nemůže stihnout rychleji než za 3 hodiny. Naštěstí to nakonec tak hrozné nebylo, takže jsme si ještě stihli zahrát Bang! Ten stál za to, hráli jsme ho v devíti li-dech a odpadlík Kulan nakonec přižil skoro samotný.. ale nakonec to bohužel stejně nevyšlo. Potom jsme se podívali na daťák a zjistili jsme, že jsme zkrátili život lampě o 30 hodin. Pak jsme ještě chvíli odpočívali a nicnedělali, pomalu douklidili naložili si na sebe batohy, lyže, běžky a podobné přívěsky, rozdělili jsme si nějaké zbytkové jídlo a odebrali se na vlak. Času jsme sice moc neměli, ale pořádně jsme si to neuvědomovali a tak někteří málem nestihnuli nastoupit. Ale hlavně vše v klidu a nehrotit. Cesta vlakem byla docela bez událostí hodných zápisu.

LLSM + Kulan

Bilbo, LLSM

Co se jinam nevešlo

Na prosincové střediskové radě jsme se rozhodli, že do našeho střediska přijmeme nebo spíš adoptujeme tři oddíly ze střediska Stodůlky – a i další lidi, kteří do toho střediska patří. Středisko Stodůlky je o něco větší než naše a jak název napovídá, má

klubovny ve Stodůlkách, na Praze 13. Středisko Stodůlky totiž nemá dostatek lidí k vedení střediska a to ani v dlouhodobém výhledu, tak se rozhodli středisko zrušit a hledat jiné středisko, které by fungování jejich oddílů zajistilo. Byla by velká škoda, aby tolik oddílů přestalo fungovat a naše středisko myslím má kapacitu pro to, aby v něm mohlo fungovat i více oddílů než dosud. Co to bude pro koho znamenat? Pro naše vlčata a světlušky, skauty a skautky to nebude v podstatě žádná změna – stále budou mít schůzky ve stejných družinách ve stejné klubovně, budou jezdit stejně tak na výpravy, pojedeme spolu všichni na tábor. Je pravděpodobné, že se na nějakých akcích jako je Postavme školu v Africe nebo výpravě do Prokopáku nebo Brdech potkáte s vlčaty, světluškami, skauty a skautkami ze Stodůlek, kteří mají svoje schůzky a svoje výpravy a svoje tábory. Pro naše rovery a roverky to může znamenat i častější společné akce – s rovery a roverkami ze Stodůlek se mohou potkávat na různých svých akcích a také třeba na střediskových radách.

A pro vedoucí půjde hlavně o to, starat se víc o naši stávající klubovnu, když teď bude mít středisko na starosti klubovny celkem čtyři, a například dodávat včas vyúčtování akcí a seznamy účastníků.

To jsou samozřejmě jen některé vybrané dopady sloučení středisek; velkou řadu těch pozitivních jsem tu teď nezmínil. Ve středisku teď budeme mít mimo jiné jednu tolik lidí a to lidí často velmi zajímavých, schopných a nápadi-
tých, takže nám jistě řada věcí půjde lépe. Jiné věci se mohou zase trochu zkompli-

kovat. Věřím, že jsme udělali ten správný krok a že i tento rok bude pro naše středisko rokem úspěšným.

Bilbo

Další novinkou, co se za poslední měsíce udála, jak jste si všichni asi všimli, je rekonstrukce klubovny. Celá klubovna byla vymalována, položil se nový koberec a postavil nový nábytek. A ještě jsou v klubovně práce, které nejsou hotové a měli by se udělat. Všem, kteří už dobrovolně přispěli k zútulnění a uklizení naší klubovničky patří nevýslovný dík, a nejen jeden. Určitě si také každý z vás domýšlí, co to pro vás znamená. Určitě si každý z nás přeje, aby klubovna zůstala co nejdéle ve stávajícím stavu, proto apeluji na vás všechny, abyste zodpovědně dodržovali pořádek v klubovně. Štěpán již vytv. rozpis úklidu až dokonce března, tudíž by žádná družina

neměla být na pochybách, jestli klubovnu uklidit. Což byste neměli být nikdy, protože je to jasná volba... :)

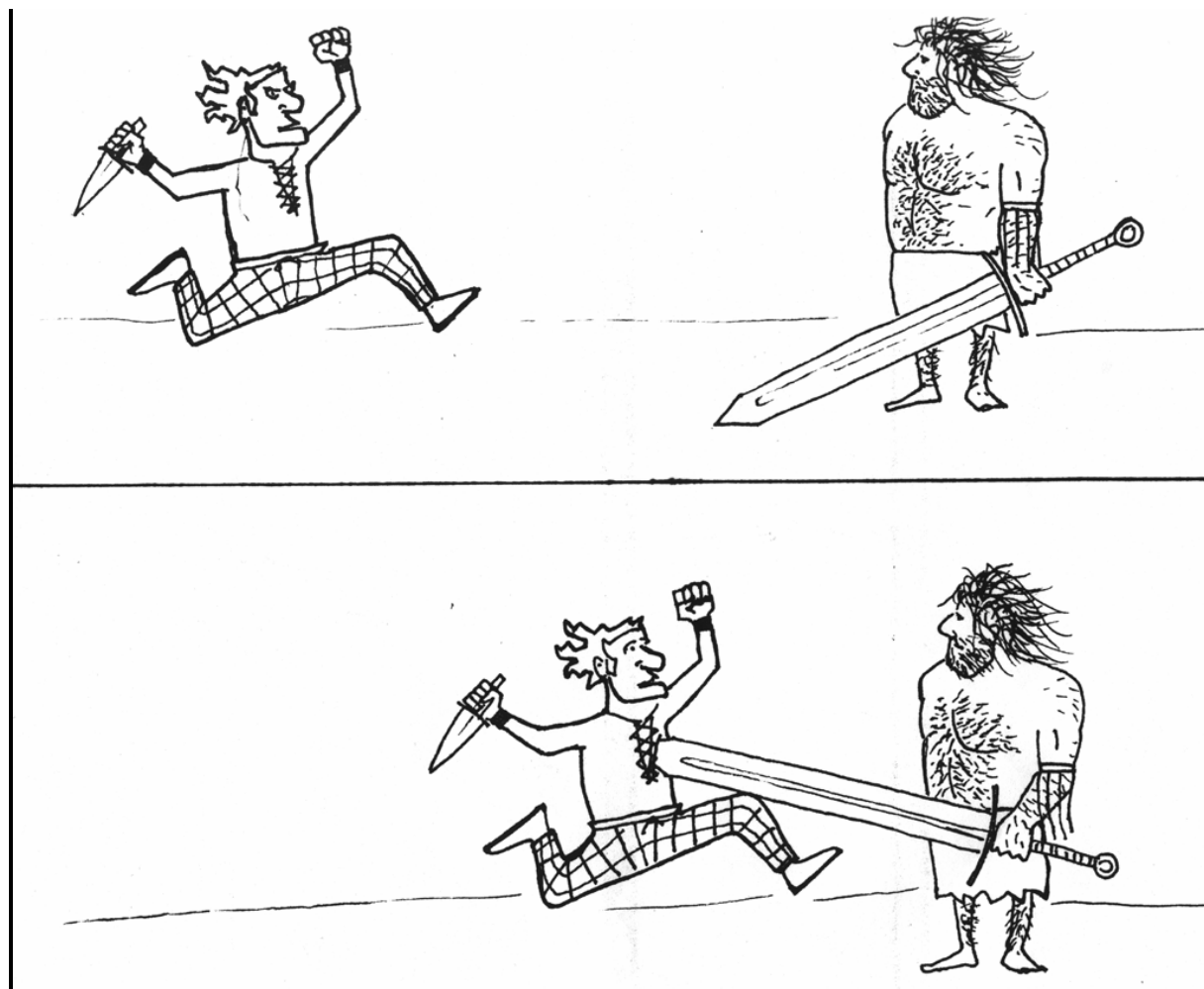
LLSM

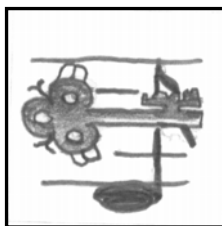
Ondra

Cohen

Cohen a chlap v kostkovaných kalhotách

Třináctka

**Emi Hmi C G Ami G A D Emi Hmi C G Ami Emi H⁷ Emi
Emi D**

1. Zve válčit mě pan maršál sám,

C H⁷

v mládí je má síla, milá,

Emi D

víš, jak rád tě mám, a až se vrátím,

C H⁷ Emi

třináct růží na polštář ti dám.

G D

- Ref:** [: Už mi to i táta říkal: koukej žít,

Emi H⁷

v neštěstí i štěstí mít,

C G

chlap, a neznej klid,

Ami

a tarokovou třináctku,

H⁷ Emi

tu musíš v kapse mít. :]

2. Já dávno o své slávě sním,
vínem vlast mě křtila, milá,
Turka porazím, a až se vrátím,
zlatek třináct na stůl vysázím.

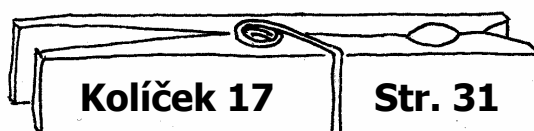
Ref:

Emi Hmi C G Ami G A D Emi Hmi C G Ami Emi H⁷ Emi

3. Už v šenku jsem se prával rád,
však jsi při tom byla, milá,
nechtěj osud znát, když nevrátím se,
dej mi z věže zvonit třináctkrát.

Ref:

Emi Hmi C G Ami G A D Emi Hmi C G Ami Emi H⁷ Emi

Ukázka z knížky

Rytíř se blížil pomalu, rostl před dívkou jako vysoká černá věž. Peří na helmě se chvělo a šelestilo. “Neunikneš mi, Lvíče z Cintry,” zaplály v průzoru helmice nelítostné oči. “Tentokrát už ne. Nemáš kam utéct, šílená princezno.”

“Nedotkneš se mě,” opakovala přiškrceným hlasem. Zděšeně se tiskla ke studené zdi.“

Musím. Plním rozkazy.” Když po ní vztáhl ruku, strach náhle ustoupil a vystřídal jej divoký hněv. Hrůzou ztuhlé svaly se uvolnily, vymrštily se jako pružiny a samy vykonaly na Kaer Morhen nacvičené pohyby - hladce a plynule. Dívka skočila, muž se na ni vrhl, nebyl však připraven na piruetu, která ji bez obtíží dostala z jeho dosahu. Meč hvízdal a zakousl se přesně a neomylně mezi plechy zbroje. Rytíř zavrával a padl na jedno koleno, zpod nárameníku vytryskla jasně červená stružka krve. Ciri vztekle vykřikla a ťala podruhé, rovnou do helmy. Srazila rytíře na druhé koleno. Bojová zuřivost ji zcela zaslepila, neviděla nic kromě nenáviděných křídel. Černá pera se rozletěla kolem, jedno křídlo upadlo, druhé se svěsilo na zakrvácený nárameník. Rytíř nemohl vstát, pokusil se alespoň zachytit čepel zbraně rukou v železné rukavici. Zaskučel bolestí, když morhenské ostří proseklo drátěné pletivo i dlaň. Další rána mu srazila helmu. Ciri odskočila, aby získal rozmach k poslednímu, smrtícímu úderu. Neudeřila. Nebylo již černé helmy, nebylo dravčích křídel, na nichž přilétala hrůza do jejích snů. Nebylo již černého rytíře z hořící Cintry. V louži krve klečel bledý, černovlasý mladík s ohromenými očima a ústy zkřivenými grimasou strachu. Černý rytíř padl jejím mečem, zmizel, z tak dlouho ji děsících křídel zbyla osekaná pera. Krvácející, vyděšený mladý muž, který se choulil před ní, byl nikdo. Nikdy ho neviděla, neznala ho. Nezájmal ji. Nebála se ho ani k němu necítila nenávisť. Nechtěla ho zabít. Hodila meč na zem. Obrátila se. Slyšela volání Scoia'tael sbíhajících od Garstangu. Uvědomila si, že za chvíli ji obklíčí na tomto plácku. Uvědomila si, že ji dohoní na cestě. Musela být rychlejší než oni. Přiběhla k vraníkovi, cvakajícímu podkovami na dlažbě, křikem ho pobídla a v běhu vyskočila do sedla.

Tiráž

Kolíček č. 17, ročník 1. únor 2006

Uzávěrka 1. 2. 2006, cena: 12 Kč

Redaktoři: Ladislav Pelcl (Bilbo), David Kolda (Lord Los Sob Mlč)

Autoři příspěvků: Ladislav Pelcl (Bilbo), Tomáš Pelcl (Kulan), David Kolda (Lord Los Sob Mlč), Ondra Růžička, Martin Kolda (Piko), Klára Křest'anová, Honza Pokorný (Kaski), Anna Kastnerová (Řehtačka), Lojza Daněk, Anna Pokorná (Zebra), Ríša Kabilka, Anna Vanděliková (Andílek), Zuzka Kováčsová, Tonda Vála (Chuck), Láďa Balík (Bajt)

Kresby: Jan Hlaváč (Sup), kresba na titulní straně – Matěj Růžička

Fotografie: Ladislav Pelcl (Bilbo), Jakub Zubatý (Zub), David Kolda (LLSM), Honza Pokorný (Kaski)

Kontaktní e-mail: hiawatha@laddobar.cz

Pro vlastní potřebu vydává:

Junák – svaz skautů a skautek ČR,

středisko Hiawatha Praha

Zoubkova 8, 150 00 Praha 5 – Smíchov

<http://www.hiawatha.cz/>

KOLÍČEK